

ПАУЛИНА ГЕОРГИЕВА

МАЛКИ
ГРЕХОВЕ

ЧАСТ ПЪРВА
СТРАСТИТЕ

*Всички страсти действат в сърцето на човека по
някакъв тайнствен начин, като заемат мястото на
естествената духовна дейност на душата.*
Владимир Воробъов

Глава 1

СОЛ

Който е жаден, нека дойде при Мен и да пие.

Йоан 7:37

Срещна Лилит на тренировъчен лагер в казармата. Забеляза високото слабо момиче със светла коса, хваната на опашка, по време на полево обучение. Ротата на Сол вече беше превзела вражеските симулационни установки и очакваше идването на женския прогероволствен отряд. Лилит тичаше в колона с груги млади жени от армията на Израел. Лицата на повечето бяха безизразно сурови, сякаш участваха в истинска, а не учебна операция. От нейното лъхаше притеснение – като на човек, когото са хвърлили в мисия без оръжие и инструкции. Правеше всичко спънато. Автоматът ѝ подскачаше на рамото и тя го повдигаше при всяко свличане. Униформата ѝ висеше на слабото тяло, а ръкавите на армейската риза в цвят „каки“ стигаха до средата на пръстите. Единствено стегнатият около кръста колан внасяше някакъв рег в хаотичния ѝ вид.

В следващите дни Сол я наблюдаваше отдалеч. Забеляза, че се движи в компанията на две жени, които я охраняваха като пшбули. Не повярва на късмета си, когато няколко дни по-късно се падна на нощен патрул с нея.

Същата вечер валеше проливно и, въпреки гъждобраните, гвамата бяха подгизнали. Задачата им беше да обикалят около лагера. Водата се изливаше от небето, прогонвайки гори чакалите галече в пуцинака. От стоманената вишка надничаше огромен прожектор, осветяващ района, и Сол разчиташе повече на караула горе, отколкото на късогледите си очи. Лъчът минаваше през плаца с пилона, на който знамето със синята Давидова звезда висеше без патриотичен блясък. Отзад смътно се виждаха две големи шатри, огънати от напора на вятъра.

Сол се чудеше как да подхване разговор. Накрая девојката му помогна.

– Сержантът каза, че си терапевт – изненада го тя.

Той се спря и извърна към нея.

– Завърших психотерапия. Все още не практикувам – измънка и се запита дали е разбрала за тайните сесии с новобранци. Не приемаше пари от тях, но не отказваше бонбони масапан¹. Сержантът беше наясно с тези волности и не възразяваше, щом повдигат бойния дух.

– Имаш приятен глас, хората ще те харесват – каза момичето.

Сол се опита да надникне под качулката на гъждобрана ѝ. Беше малко по-нисък от нея и мерна само усмивката. Не разбираше дали му се подиграва или го ласкае.

– А ти с какво ще се занимаваш, щом излезеш оттук? – попита и се заслуша в гласа си. Прозвуча му добре.

– Ще преподавам рисуване на деца – отговори тя и се представи. – Казвам се Лилит, приятелите ме наричат Лили.

¹ Типични за еврейската кухня бонбони от бадеми със захарен сироп – бел. ред.

– Аз съм Сол – „което вероятно вече ти е известно, щом знаеш, че съм терапевт“, продължи той наум.

Представи си я сред деца – в широк гънков гащеризон и бяла риза с петна от боя. Лилим обгръщаше с гългите си изящни ръце малчуганите, облечени за часа по рисуване в сини престилки, изцапани в различни цветове. Може би петната по бялата риза бяха отпечатъци, останали от прегръдките им. Сол не знаеше как ще изглежда щастливата Лилим. Докато я наблюдаваше в лагера, тя все носеше тревожното си изражение като прудатък към униформата.

– Знаеш ли, Сол... – започна тя, сякаш бяха разговаряли с часове – Мисля, че вие, терапевтите, сте новите свещеници. Свързвате човека с неговата душа. Нали Бог е вътре в нас и всеки иска да го открие...

„Не спира да ме изненадва“, замисли се Сол. Той вярваше, че като терапевт ще помага на хората да събират счупените си части, да връщат вярата в себе си и в другите, да се събуждат сутрин без чувство на празнота и лишени от смисъл. Надяваше се, че ще е полезен; ще приключва терапията, щом установи, че пациентът му е пълноценна и уверена в себе си личност. Ще казва: „Изменихме нелек път заедно. Вече си напълно способен да продължиш сам напред“. Да, може би високото светлокосо момиче не грешеше. Може би работата с душата наистина представляваше тайнство, свещеноействие в затворения кабинет, който отдавна беше обзавел в мечтите си – с приглушена от завеси светлина и меки велурени кресла.

– Как мислиш, Сол – продължи Лилим – дали се раждаме без душа и после я намираме? Или се появяваме с нея на този свят и я губим някъде по пътя?

Сол осъзна, че все още не помръдват. И двата стояха неподвижни под гърждовното небе, стъпили със своите тежки кубинки на земя, дадена на предците им в замяна на изгубения Рай. Още не проумяваше как, след като са си казали имената, вече говорят за Бог.

– Мисля, че се раждаме с гуша и после я губим – отговори колебливо и намести автомата на рамо. Лилим също повдигна своя.

– Тогава кажи ми – понижи глас момичето и Сол се напрегна да я чуе под звука на громолящия гържд. – Щом се раждаме с гуша, значи се раждаме невинни?

– Признавам, че това е странен разговор, Лили. Сигурно сме първите хора, които го водят по време на нощен караул – опита да се пошегува той.

– И все пак? – настоя момичето.

– Мисля, че се раждаме невинни. И после се покваряваме.

– Кога? – изстреля въпроса си Лилим.

Той хвърли поглед към тъмнината, сякаш очакваше отговорът да дойде оттам.

– Когато загубим нещо скъпо или отнемем нещо скъпо. В единия случай сме наранени, в другия нараняваме.

Лилим наведе глава и канките, които се бяха събрали по ръба на качулката, се изляха в краката му.

– Нима толкова рано губим душата си? – вдигна лице тя. Светлината на прожектора премина през него и той видя отблизо очите ѝ. Бяха с цвят на млад кестен – лъскав и светъл.

– Когато губим душата си, на нейно място се настаняват Страстите – продължи Сол и поясни – Малкият грях. Нашите ежедневни пороци.

Лилит мълчеше. Лицето ѝ потъна отново в мрак. Сол очакваше светлинният лъч да го пресече, но светлината не идваше и той направи крачка към нея, като се взря в силуета под козирката.

– Какъв е твоят малък грях? – прошепна с топлия си тембър.

Стори му се, че тя въздъхна:

– Аз лъжа.

На следващия ден ротата му беше дислоцирана на юг. В следващите месеци, до края на военната служба, щом видеше отдалече момиче в униформа с високо вдигната опашка, Сол изпъваше врат и се надяваше това да е Лилит. Понякога, докато изслушваше със съчувствие тревогите на новобранците, си припомняше гумите от гъждовната нощ и се чудеше какво още биха си казали? Дали на следващата среща щяха да обсъдят опрощението или да бърбят за живота навън, за любимата музика и ресторантите, които посещават? Сигурно второто, предполагаше Сол. Вече нямаше да са двама непознати, отнесени в разговор за грехопадението.

* * *

Седем години след нощния патрул Сол отново срещна Лилит. Този път не бяха в пустошта, а в бар. Беше поканил приятели за рождения си ден в нощен клуб близо до яхтеното пристанище. Цяла вечер слушаха италианска музика. Вадим спомена, че сега била особено популярна заради някаква поп дива от Ботуша. Не каза „от Италия“, а „от Ботуша“ и другите се разсмяха. Каквото и да изрече супервайзърът му, трябваше да е остроумно, а

когато не беше, останалите се гържаха така, сякаш е. На една от песните всички се спуснаха към дансинга.

– Сингълът е посветен на брата на певицата, загинал в автомобилна катастрофа – поясни Вагим – Не е ли странно как смъртта на непознат предизвиква такава еуфория?

– Хората не знаят какви ги вършат – поклати глава Сол и в този момент видя Лилит в центъра на дансинга, сред група жени в цветни грехи.

След края на песента тя се насочи към бара и той я последва. Щом се изправи пред нея, младата жена се усмихна без изненада. Лицето ѝ не изглеждаше така изпито, както в лагера; устните ѝ блестяха, покрити с гланц, а косата ѝ падаше свободно по раменете. Не беше онова момиче с тревожно изражение. „Може би трябва да я поканя на танц?“ – поколеба се Сол и вместо това каза:

– Днес имам рожден ден и много бих искал да те почерпя.

– На колко години ставаш? – попита Лилит, надвиквайки италианската дива.

– Навършвам трийсет и три – доближи се до ухото ѝ той.

– Поръчай ми една сода с портокал. Бъди жизнен и проникателен! Лекуваш ли вече човешките души?

– Опитвам се. А ти лъжеш ли още?

– Как ще си сигурен, че ще ти кажа истината? – присви кестенявите си очи тя.

Заприказваха се. Тя му сподели колко харесва училището, как все още рисува, но само за удоволствие. Не, не участва в изложби. Защо ли? Защото не обича да е в свет-

лината на прожекторите. Тук и двамата сякаш си спомниха за ноцния патрул и прожектора от стоманената вишка. Искаше да я попита дали в общуването с децата е открила невинността, но тя го хвана за ръка и повлече към дансинга. Някъде в гръното, от сепарето, мерна присмехулната физиономия на Вагим. Разбра по погледа му какво си мисли – „Какъв неочакван подарък за рождения ден, а?“.

* * *

Излузаха няколко месеца, преди да ѝ предложи да се премести при него. Живееше близо до крайбрежната алея Шломо Лахат. „Тук има достатъчно пространство и светлина за рисуване. Аз по цял ден съм в кабинета и няма да ти преча“, обясни Сол. Лилит се зарадва. Прегърна го спонтанно; обви ръце около врата му и той вдъхна парфюма ѝ с нотка на цитрусови плодове. Някъде там-между мандарината и лайма – усети полъх на терпентин. Изглеждаше щастлива. Още на следващия ден отидоха до старата квартира за вещите ѝ. Сол натовари статива, а мъж с ъгловато лице и тъжни очи му помогна с куфарите. Художничката го представи като съквартирант. „Вероятно е било повече от съжителство. Сигурно и той, преди време, е пренасял багажа ѝ“, предположи Сол. Мъжът я следваше като изоставено кученце. Притиснала го гърди малка картина с горски пейзаж, тя обикаляше стаите и оглеждаше подпрените го стените платна.

– Тези нека останат тук, ще ги взема по-нататък – каза Лилит и излезе. Сол предположи, че из всичките си предишни квартири е зарязала десетки неприбрани картини.